

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 449/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného JUDr. Jánom Mikul'akom, advokátska kancelária, Františkánska 5, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júna 2018 sp. zn. 2 Tdo 56/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Jánom Mikul'akom, advokátska kancelária, Františkánska 5, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 12. júna 2018 sp. zn. 2 Tdo 56/2017 (ďalej len „namietaný rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 123/2014 z 30. apríla 2015 uznaný vinným z prečinov útoku na verejného činiteľa podľa ustanovení § 323 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a výtržníctva podľa ustanovení § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Na základe odvolania sťažovateľa bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), sp. zn. 8 To/72/2015 z 28. septembra 2015 prvostupňový rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušený a sťažovateľ bol spod obžaloby oslobodený s odôvodnením, že skutok nie je trestným činom. Druhostupňový rozsudok napadol dovolaním sťažovateľ, ako aj generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). O dovolaní sťažovateľa najvyšší súd rozhodol uznesením z 28. júla 2016, tak že ho ako nedôvodné odmietol podľa ustanovenia § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľ následne podal proti druhostupňovému rozsudku krajského súdu sťažnosť adresovanú ústavnému súdu, ktorý ju uznesením č. k. II. ÚS 836/2016-17 z 10. novembra 2016 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. O dovolaní generálneho prokurátora rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Tdo 29/2016 z 5. decembra 2016, ktorým druhostupňový rozsudok krajského súdu zrušil a prikázal krajskému súdu vec sťažovateľa znovu prerokovať a rozhodnúť. Predmetný rozsudok najvyššieho súdu sťažovateľ napadol sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu, ktorý o nej rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 249/2017-32 z 31. augusta 2017 (ďalej len „nález ústavného súdu z 31. augusta 2017“), ktorým označené rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľa na ďalšie konanie. Najvyšší súd následne opätovne rozhodol namietaným rozsudkom, ktorým druhostupňový rozsudok zrušil a prikázal krajskému súdu, aby vec sťažovateľa v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

3. V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľ uvádza: „*Ústavný súd SR nálezom z 31.08.2017, sp. zn. I. ÚS 249/2017, na základe sťažnosti sťažovateľa vyslovil porušenie jeho základných práv garantovaných čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudok Najvyššieho súdu SR zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s úpravou zákonným spôsobom vyriešiť otázku nestrannosti dovolacieho senátu konať a rozhodovať v tejto veci, dôsledne rešpektovať ústavnoprávne zásady pri zisťovaní skutkového stavu veci a jeho vyhodnotení pre správne právne posúdenie veci, najmä pokiaľ išlo o legalitu a legitímnosť služobného zásahu mestských policajtov voči sťažovateľovi za situácie, že sa tento nedopustil žiadneho dopravného či iného priestupku.*“

4. Sťažovateľ v sťažnosti dôvodí:

«*Najvyšší súd SR rozsudkom z 12.06.2018, sp. zn. 2Tdo 56/2017, opätovne vyhovel dovolaniu generálneho prokurátora a rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28.09.2015 zrušil z dôvodu, že bol porušený zákon v prospech sťažovateľa a vec mu prikázal znovu prerokovať a rozhodnúť; zároveň došlo aj ku zrušeniu aj medzičasom vynesenému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 22.05.2017, sp. zn. 8To/152/2016, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté. K dôvodom kasačného nálezu Ústavného súdu SR (I. ÚS 249/2017) NS SR „podotkol“, že (str. 15-18)*

a) *konštatovanie ÚS SR v náleze, v bode 35 a 36, považuje len „za akoby mimochodom povedané“, keďže sa o nich vyjadril odlišne iný senát ÚS SR (II. ÚS 836/2016), s čím sťažovateľ nesúhlasí,*

b) *konštatovanie ÚS SR nerešpektuje konštantnú judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa uznávania nezávislosti všeobecných súdov, najmä pokiaľ ide o vyslovovanie právnych názorov, zisťovanie skutkového stavu a hodnotenie dôkazov, ale podľa názoru najvyššieho súdu prekračuje právomoc ústavného súdu pri posudzovaní ústavnosti konkrétnych rozhodnutí a postupu súdu,*

c) *doplnil, že prieskum námietok uvádzaných v bode 36 bol pri dovolaní generálneho prokurátora vylúčený, lebo tie mohli smerovať iba k právnej a nie skutkovej povahe v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, takže ho nevykonal,*

d) v súlade s názorom ústavného súdu rozhodoval o námietke zaujatosti vznesenej proti predsedovi senátu [REDACTED], pričom rozhodol napriek tomu, že zotrváva na svojom názore, že ide o postup *contra legem*,

e) na ostatok doplnil, že v medziobdobí vynesené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 22.05.2017, sp. zn. 8To/152/2016, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté, považoval za zákonné a správne, ale keďže bolo nálezom ústavného súdu zrušené, bol povinný týmto rozsudkom (z 12.06.2018) Krajskému súdu v Košiciach opakovane prikázať, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Sťažovateľ k poznámkam NS SR uvádza nasledovné:

a) dôvody nálezu ústavného súdu uvedené v bodoch 35 a 36 boli dôvodmi nosnými pre tento nález a nie dôvodmi okrajovými, ako ich vyhodnotil NS SR a následne sa k nim postavil tak, že ich nerešpektoval,

b) vec prejednávaná ÚS SR pod sp. zn. II. ÚS 836/2016 nie je totožnou vecou, ako to prezentuje NS SR, ale smeruje voči inému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, pričom ÚS SR patrí „kontrola ústavnosti“ voči každému rozhodnutiu všeobecného súdu,

c) sťažovateľ nesúhlasí so závermi NS SR týkajúcich sa zmyslu a zámeru dovolacie konania, ako konania voči nesprávnemu právnomu posúdeniu nielen noriem hmotného, ale aj procesného práva. Spôsobilý dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zakladá právomoc NS SR posudzovať otázky právne aj skutkové, ak je namietané porušenie ústavou zaručených základných práv sťažovateľa ako obvineného rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu. Nesprávne zistenie skutkového stavu má totiž vždy, ak súd aplikuje dôkladne hmotné právo, vplyv na nesprávne právne posúdenie skutku. Ide o situáciu, keď je zistenie skutkového stavu primá facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd nemohol, pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia dokazovania, nikdy dospieť. Podstatou prieskumu teda nebýva prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu nižších súdov pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania. Potom je otázka, či súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval procesné zásady, otázkou právnou (procesnoprávnou) a taká musí byť vždy posudzovaná aj dovolacím súdom. V opačnom prípade by NS SR nebol ochrancom ústavnosti a základných práv a slobôd, ako primárny orgán ochrany práva.

Pokiaľ NS SR vychádzal z opačného názoru (ktorým na viac nerešpektoval záväzný názor vyslovený v zrušujúcom náleze ÚS SR) aplikoval nesprávne normy práva, čo viedlo k nesprávnym (pre krajský súd zaväzujúcim) záverom dopadajúcim do rozhodnutia o vine a tým aj treste, v intenzite zakladajúcej porušenie základných práv na spravodlivý proces zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy. Popri tom je zrejmé, že došlo aj k porušeniu čl. 49 ústavy, teda práva sťažovateľa byť stíhaný za spáchanie trestného činu len za konanie stanovené v zákone.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už skôr niekoľkokrát uviedol, že ku znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Z uvedeného s prepojením na čl. 49 ústavy vyplýva, že vina páchatel'a musí byť zo strany súdov konštatovaná len ohľadne takého konania, o ktorom mohol páchatel' v dobe kedy sa ho dopúšťal dôvodne predpokladať, že ide o konanie trestné.

Sťažovateľ ako „osoba znalá práva i právne špeciálne vzdelaná“ (citácia z napadnutého rozsudku, str. 14, ods. 4), na rozdiel od mestských policajtov, pozná ich oprávnenie požadovať od fyzickej osoby preukázanie svojej totožnosti. Ak by tieto oprávnenia poznali aj policajti, k inkriminovanému skutku by nedošlo, keďže:

a) právny základ policajného oprávnenia, vyzvať osobu na preukázanie totožnosti je upravený v § 9 a 10 zákona č. 564/1991 Zb., o obecnej polícii, ktorého materiálnym predpokladom je spáchanie priestupku touto osobou alebo iným páchatel'om, za účelom jeho objasnenia,

b) výkonom oprávnenia policajta vyzvať osobu na preukázanie totožnosti sa zasahuje do jej základných práv a slobôd, najmä nedotknuteľnosti osoby a jej súkromia (čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 dohovoru).

O zasahovanie do týchto práv ide vtedy, pokiaľ zásah nie je (i) v súlade so zákonom; v tomto prípade nebol zásah dôvodný podľa ust. § 9 a 19 z. č. 564/1991 Zb., keďže sťažovateľ nemohol byť pristihnutý pri páchaní priestupku, keďže ho nespáchal, čo následne bolo preukázané; (ii) nemá legitímny cieľ; nemohol mať, keďže nebol v súlade so zákonom a tým pádom ani (iii) nemohol byť nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Vyššie uvedené závery jednoznačne podporuje aj judikatúra ústavného súdu (viď I. ÚS 13/2000 - zbierka náleзов a uznesená č. 26/2001, ako aj judikatúra NS SR, napr.

uznesenie z 29.06.2009, sp .zn. 3 Toš 7/2008, v ktorom sa za neoprávnené zasahovanie považovalo vykonávanie bezpečnostnej previerky bez konkrétneho dôvodu.

Ak policajti mestskej polície sami navodili stav svojvôle pri výkone svojich oprávnení, na ktoré ich hneď na začiatku upozornil sťažovateľ, tento nebol povinný poslúchnuť výzvu policajta, ktorá nemala oporu v zákone, ako sa to chybne domnievajú súdy, a zároveň u policajtov došlo k zneužitiu právomoci verejného činiteľa (ktorí zatiaľ stíhaní z dôvodu nečinnosti prokuratúry neboli) a v dôsledku toho nemohli požívať práva verejného činiteľa vo vzťahu k tvrdenému odporu voči ich zákroku zo strany sťažovateľa, čo vyplýva aj z judikatúru, napr. rozhodnutie R 47/1980, na ktoré už sťažovateľ poukázal aj v konaní pred najvyšším súdom. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva záver, že ak príslušník ZNB (dnes polície) prekročí svoju právomoc a uskutočňuje zákrok, na ktorý nie je podľa zákona oprávnený, nepožíva ochranu verejného činiteľa. V prejednávanom prípade je zrejmé, že neexistoval žiaden dôvod na vykonanie služobného zákroku voči sťažovateľovi, keďže sa tento nedopustil žiadneho priestupku. Predvedenie predstavuje zásah do jedného z najdôležitejších práv človeka, ktorým je osobná sloboda (čl. 17) a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 dohovoru. Odhliadnuc od skutočnosti, že predvedenie osoby len preto, že nemá pri sebe občiansky preukaz, je tiež možné označiť ako nezákonný zásah policajtov do uvedených základných práv a slobôd, nezohľadňujúci právo legitimovania sa aj iným „hodnoverným spôsobom“, napr. vodičským preukazom, preukazom poistenca, ktoré mali policajti k dispozícii a nimi mali možnosť dosiahnuť sledovaný cieľ, ktorým malo byť zistenie totožnosti sťažovateľa. Je zarážajúce, že takýto postup dostatočný nebol, ale došlo k niekoľkohodinovému protiústavnému zadržaniu sťažovateľa.

Záujem na usvedčení sťažovateľa vyplýva aj zo záverov súdov, kde

- a) ako hlavní svedkovia vystupovali policajti, ktorí protiprávne zinscenovali služobný zákrok voči sťažovateľovi,
- b) konštatovanie najvyššieho súdu (str. 18, druhý odsek) že iba rozhodnutie krajského súdu, ktorým sa zamietne odvolanie obvineného (sťažovateľa), sa bude považovať za zákonné a správne. Tento názor dovolacieho súdu, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí, urobil z konajúcich sudcov senátu 2Tdo zaujatých nielen z objektívneho ale aj subjektívneho hľadiska. Sťažovateľ je toho názoru, že tým, že o zaujatosti JUDr. P. Paludu rozhodoval

senát ktorého je členom, došlo zároveň k porušeniu bodu 35 nálezu ústavného súdu, sp.zn. I. ÚS 249/2017 ako aj čl. 48 ods. 1 ústavy, či čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného má sťažovateľ tú obavu, že konajúce súdy sú len (ako to bolo uvedené aj v náleze ústavného súdu) „copy centrom“ prokuratúry a aj napriek záverom ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 249/2017) nedošlo k nezávislému a nestrannému rozhodnutiu.

Ústavný súd sa vo svojej doterajšej judikatúre vyjadruje k záväznosti svojich nálezov pre všetky orgány a osoby, najmä účastníkov konania. Táto záväznosť sa netýka len výroku nálezu, ale tiež jeho odôvodnenia v časti obsahujúcej tzv. nosné dôvody rozhodnutia, t. j. ratio decidendi, o ktoré sa výrok opiera. Nesplnenie týchto požiadaviek predstavuje porušenie ústavy a tiež subjektívneho základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku predmetný nález ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS 249/2017, nijako nereflektoval, keď vo svojom odôvodnení konštatoval, že jeho nosné dôvody v bodoch 34 až 36 považoval „za akoby mimochodom povedané“, v rozpore s iným uznesením ústavného súdu vo veci II. ÚS 836/2016 ako aj mimo rámec právomoci ústavného súdu (viď čl. II ods. 2 tejto sťažnosti), preto rozhodol rovnako, ako v rozsudku z 05.12.2016, sp. zn. 2Tdo 29/2016.

Predmetom prieskumu je síce zrušujúci rozsudok Najvyššieho súdu SR, ktorým je však krajský súd podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku viazaný, preto v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam sťažovateľa ide o prípad hodný osobitného zreteľa, ktorý pripúšťa preskúmať aj takéto rozhodnutia. Ak by ústavný súd nezasiahol a následky porušenia základných práv neodstránil skôr, než konanie skončí, ochrana týchto práv by nebola účinná.»

5. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezhom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom najvyššieho súdu, namietaný rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vrátil vec sťažovateľa najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal mu tiež finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že jej predmetom je zrušujúce rozhodnutie, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. V danom prípade teda ešte nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci. Sťažovateľ usiluje o kasáciu kasácie.

10. Ústavný súd už v minulosti v obdobných veciach odmietol sťažnosť proti kasačnému rozhodnutiu dovolacieho súdu, kde vyslovil názor, že je sťažnosť v danej situácii podaná predčasne, keďže v takýchto prípadoch má sťažovateľ možnosť v ďalšom štádiu konania pred všeobecným súdom uplatniť ochranu označených práv aj svoju argumentáciu týkajúcou sa skutkovej a právnej stránky veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti

(pozri III. ÚS 38/2013, I. ÚS 167/2012, I. ÚS 214/2014, III. ÚS 251/2018). Samozrejme uvedený právny názor neplatí absolútne a ústavný súd už zrušujúce rozhodnutia preskúmaval (pozri napr. II. ÚS 439/2015, II. ÚS 398/08, II. ÚS 152/2016). K tomu je však potrebné uviesť, že k zrušeniu zrušujúceho rozhodnutia dochádza iba v tom prípade, keď dôvody pre tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam, a tak znehodnocujú ďalšie konanie. Predmetná vec sťažovateľa podľa ústavného súdu takouto nie je.

11. Sťažovateľ v sťažnosti prezentuje názor, že najvyšší súd nerešpektoval závery predchádzajúceho nálezu ústavného súdu z 31. augusta 2017. Ústavný súd je toho názoru, že v namietanom rozsudku najvyšší súd na formulované relevantné požiadavky rešpektovania práva sťažovateľa na nestranný súd a jeho práva na zákonného sudcu reflektoval, keď o sťažovateľom uplatnenej námietke zaujatosti rozhodol procesne regulárnym postupom [v súlade s relevantnými ustanoveniami Trestného poriadku – § 32 ods. 3 a ods. 5 písm. d) Trestného poriadku] a súčasne dovolanie generálneho prokurátora prejednal v novozloženom senáte v intenciách predmetného nálezu ústavného súdu. Súčasne najvyšší súd v namietanom rozsudku formuloval v súlade so svojím postavením, ktoré mu ako mimoriadnej opravnej inštancii prislúcha, záväzné pokyny smerujúce k správne právnemu posúdeniu ustáleného skutku. Krajskému súdu teda nič nebráni opätovne posúdiť vec prizmou vykonaného dokazovania a rozhodnúť o vine alebo nevine sťažovateľa.

12. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bude mať/má možnosť opätovne uplatniť/hájiť ochranu svojich práv v konaní pred druhostupňovým súdom, a aj preto jeho námietky pre porušenie ním označených práv namietaným rozsudkom najvyššieho súdu možno hodnotiť ako zjavne neopodstatnené. Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú a zároveň sťažnosť možno posúdiť aj ako neprípustnú v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

13. O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018